

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 02

15. júla 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia a hodnotenia sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy zostávajú zachované. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc. Označenia vojenskej techniky sú ponechané podľa dodaného prepisu, vrátane PC-113 a PC-577.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 15. júla 1975 a toto je môj mesačný audio list č. 2.

Keď vyslovujem tieto slová, Spojené štáty americké stoja na prahu nepokojných a búrlivých udalostí. Intrigánske plány Rockefellerovej dynastie na úplné ovládnutie Ameriky majú čoskoro vstúpiť do rozhodujúceho obdobia hospodárskej katastrofy, ktorú úmyselne naplánovali a vyvolali. Následný politický zmätok chcú obrátiť vo svoj prospech. Politický a ekonomický chaos, ktorý David Rockefeller pred rokom sebavedomo predpovedal, nás čoskoro zasiahne.

Neuveriteľne mocná Rockefellerova dynastia — ovládaná Davidom Rockefellerom a jeho bratmi Nelsonom, Johnom D. III. a Laurancom — naďalej postupuje podľa plánu úplne prevziať Ameriku a nahradiť našu ústavu novou diktátorskou ústavou, ktorú pre nich potichu napísali. Tento základný zámer som odhalil vo svojej nahrávke AUDIO BOOK z októbra 1974 o nadchádzajúcej hospodárskej depresii a vojne a podrobne vysvetlil v nahrávke AUDIO BOOK z marca 1975 o škandále so zlatom vo Fort Knox.

Ale, priatelia, v hre sa objavil nový nádejný nepredvídateľný faktor, ktorý len nedávno začal naberať silu. Mám na mysli skutočnosť, že začína vznikať odpor tam, kde predtým nijaký účinný odpor nebol — a to úplne prvýkrát. Štyria bratia Rockefellerovci začínajú tu a tam strácať kontrolu nad dôležitými časťami svojho fantasticky zložitého programu podmaňovania. Ich obrovská pyramída moci zostáva v zásade neporušená a oni sú stále pevne na jej vrchole, ale pod tlakom odhaľovania ich plánov sa začali objavovať drobné trhliny a praskliny. Je to len začiatok, priatelia, a nesmieme robiť unáhlené závery ani sa uvoľniť a uspokojiť. Aj keby sa ich nebezpečná monopolná moc zlomila a naša milovaná republika sa zachránila, my, americký ľud, si musíme dať pozor, aby sme znovu nezasпали a nedovolili niekomu inému zopakovať to isté.

Vzhľadom na to, čo som práve povedal, by som dnes rád rozobral tieto tri témy:

1. Prvé známky, že štyria bratia Rockefellerovci začínajú strácať kontrolu nad udalosťami. 2. Prísne tajné domáce vojenské prípravy na nepokoje vyvolané masovou nezamestnanosťou. 3. Tajný „centrálny trezor zlata“, ktorý návštevníci Fort Knox v septembri 1974 nevideli, a jeho využitie pri krádeži amerického zlata.

Týmto dnešným nahrávaním, 15. júla 1975, zverejňujem tieto zásadné informácie vôbec prvýkrát.

Téma 1 — Prvé známky oslabovania kontroly bratov Rockefellerovcov

Náznaky, že bratia Rockefellerovci začali strácať kontrolu nad vecami, sa objavili pred niekoľkými mesiacmi v súvislosti s ich snahou potlačiť škandál so zlatom vo Fort Knox. Spomenul som to vo svojej nahrávke AUDIO BOOK na túto tému. Len celkom nedávno, počas posledných niekoľkých týždňov, sa

však tento jav začal dramaticky rozširovať. Aj ich vlastná kontrola nad hlavnými médiami sa začala uvoľňovať a teraz začínajú prenikať na verejnosť veci, ktoré by ešte pred rokom boli nemysliteľné.

Výrazným príkladom sú New York Times. Komentátor Seymour Hersh sa nedávno odvážil napísať ostrý útok na súkromnú detektívnu agentúru Rockefellerovcov, CIA, a Times sa ho odvážili uverejniť. V inom prípade Times nedávno upozornili, že Biely dom odmietol prijať ruského disidenta v exile Alexandra Solženicyna, pretože by to nemuselo dobre zapadať do oficiálnej politiky détente — teda ústupkov Sovietskemu zväzu. Navyše Times rozsiahlo citovali z prejavu, v ktorom Solženicyn veľmi ostro napadol ruský komunizmus. Ďalší príklad: len pred niekoľkými dňami New York Times uverejnili na titulnej strane článok, ktorý by ešte nedávno mohol byť rád, keby sa objavil ako skrátaná výplň kdesi na 67. strane. Týkal sa výpovede pred Senátom Spojených štátov, v ktorej Exxon, zo všetkých stoviek obrovských spoločností Rockefellerovcov tá najviditeľnejšie pod ich kontrolou, priznal politické dary talianskym komunistom, ktorých nedávne veľké úspechy v Taliansku ste si nepochybne všimli.

New York Times sú len jedným príkladom. Náznaky nezávislosti sa objavujú aj medzi niektorými ďalšími významnými médiami. Je to nádejný signál. Ďalším nedávnym príznakom obratu bolo niečo, čo sa nestalo: úplné zlyhanie Nelsonovho Rockefellerovho plánu odstrániť Geralda Forda a nahradiť ho vo funkcii prezidenta do júna 1975, teda do minulého mesiaca. K dátumu tejto nahrávky je dokonca nápadne vynechaný z teraz už oficiálnej prezidentskej kampane Geralda Forda. Navyše prezident Ford teraz vyzerá zdravý a vitálny a môžem vás informovať, že ho úspešne vyliečili zo silnej vírusovej nákazy neznámeho pôvodu, ktorá spôsobila jeho minulomesačné, široko medializované ťažkosti v zahraničí.

Rockefellerov doterajší neúspech pri uchvátení prezidentského úradu nezaručuje, že sa to ešte nestane. Odráža však určité dôležité nezdar a čas teraz začína pracovať proti nemu. Plán v podstate stále pokračuje, ale začína zaostávať za harmonogramom.

Jeden z nedávnych nezdarov vyvolal pred niekoľkými mesiacmi samotný Nelson Rockefeller počas senátnej diskusie o pravidle obštrukcie — filibustra. Ako predsedajúci Senátu Rockefeller ignoroval zaužívané postupy, prevalcoval každého, kto sa mu postavil do cesty, a na pôde Senátu spôsobil takmer vzburu. V zmätku jeden senátor zakričal: „Tento orgán vám nepatrí.“ Mal dodať „zatiaľ“, pretože presne to Nelson Rockefeller očakáva, že čoskoro dosiahne prostredníctvom svojej „Novej ústavy“. Tá by mu umožnila zrušiť Kongres a následne ho znovu zostaviť z vlastných nominantov a ďalších ľudí zmanipulovaných do funkcií.

Spor o filibuster spôsobil, že aspoň niektorí senátori sa začínajú postupne spamätávať — nie natolko z veľkej oddanosti zastupovaniu vôle ľudu, ktorú ignorovali, keď v decembri 1974 drvivou väčšinou schválili jeho vymenovanie za viceprezidenta, ako skôr zo strachu z toho, čo môže urobiť. Dokonca aj bývalý senátor Sam Ervin, ktorý zrejme teraz vidí, že ho vo Watergate použili ako pešiaka, zmenil názor. Nedávno v rozhlasovom rozhovore povedal, že keby minulú jeseň vedel to, čo vie teraz, nikdy by nehlasoval za potvrdenie Nelsona Rockefellera vo funkcii viceprezidenta.

Ďalšou skutočnosťou, ktorá narúša načasovanie dynastie, je škandál so zlatom vo Fort Knox. Hoci ho americké masmédiá stále držia pod pokrievkou, minulý mesiac, v júni 1975, zasadil Rockefellerovým záujmovým kruhom ohromujúci úder. David Rockefeller prostredníctvom ministerstva financií Spojených štátov očakával, že presvedčí Medzinárodný menový fond — MMF — na predaj jeho zlatých rezerv. Rockefellerove záujmové kruhy boli pripravené tajne ich kúpiť a tým dokončiť monopolizáciu svetového zlata. Na stlačenie cien zlata, aby potom mohli zlato MMF kúpiť za výpredajové ceny, zariadili, aby ministerstvo financií USA 30. júna 1975 predalo ďalšiu nepatrnú časť zlata v takzvanej holandskej aukcii. V tomto usporiadaní všetci úspešní uchádzači kupujú za rovnakú cenu,

zodpovedajúcu najnižšej úspešnej ponuke. Mnohé finančné články upozornili, že toto zvláštne usporiadanie bolo receptom na znižovanie cien zlata a že ministerstvo financií už určitý čas vedie kampaň práve za týmto cieľom. Teraz viete prečo.

Aukcia zlata 30. júna sa uskutočnila podľa plánu, Rockefellerovcom však nepomohla. Dôvod: na júnovom zasadnutí MMF sa im nepodarilo získať súhlas fondu s predajom zlata — a to z jediného dôvodu. Francúzska vláda prostredníctvom vlastných spravodajských zdrojov teraz dokázala potvrdiť moje obvinenia, že Amerika má nedostatok zlata. Vedia, že Spojené štáty nemajú obrovské zlaté rezervy, ktoré oficiálne deklarujú, a preto je hrozba ministerstva financií, že ich použije na udržanie nízkych cien zlata, obrovským blufom. Preto odmietli hrať túto hru — myslím Francúzi — a Rockefellerovci teraz horúčkovo hľadajú spôsob, ako ústupkami alebo nátlakom odstrániť francúzsku prekážku svojho monopolu na zlato. Medzitým sa budú snažiť držať cenu zlata nízko a dolár vysoko. Aj toto všetko pomáha oddialiť Nelsonovo Rockefellerovo uchvátenie prezidentského úradu Spojených štátov.

Ďalší faktor súvisí s Nelsonovou nedávnou náhlou cestou do Anglicka. Pravdepodobne ste o nej počuli v správach, ktoré tvrdili, že išlo len o dovolenku a že ju z bezpečnostných dôvodov oznámili až na poslednú chvíľu. To, priatelia, nie je pravda. Britská vláda Nelsona Rockefellera úplne jednoznačne predvolala do Anglicka. Čoraz viac si uvedomuje úlohu Rockefellerovho impéria pri ekonomickom dusení Británie od druhej svetovej vojny a pozvala ho na rozhovory a rokovania, ktoré boli všetko, len nie srdečné. Týkali sa ekonomických a finančných otázok.

Posledným príkladom toho, ako sa Rockefellerove plány začínajú kaziť, je návšteva prezidenta Forda v Španielsku počas jeho zahraničnej cesty pred šiestimi týždňami. Ak pozorne počúvate správy, možno ste si všimli, že pri návštevách iných vodcov spomínali Forda aj Kissingera, no pri prezidentovi Francovi v Španielsku uvádzali iba Forda. Všeobecne sa to nezdôrazňovalo, ale minister zahraničných vecí Henry Kissinger Forda ku generalissimovi nesprevádzal. Dôvodom bolo, že Franco poslal veľmi otvorený odkaz zakazujúci Kissingerovi prísť s prezidentom Fordom. Franco dobre vie, že prevrat pred rokom v susednom Portugalsku zosnovala CIA v prospech Rockefellerovcov, ktorí túžia ovládnuť portugalské kolónie v Afrike bohaté na zdroje aj zlato, ktoré portugalská vláda držala v štátnej pokladnici. Vie tiež o ústrednej úlohe Henryho Kissingera v Rockefellerovom aparáte CIA. To, čo mal Franco povedať, bolo preto určené len Fordovým ušiam.

Francov odkaz prezidentovi Fordovi bol jasný a priamy. Po prvé, Spojené štáty musia okamžite stiahnuť agentov CIA, ktorí sa teraz snažia zničiť Španielsko tak, ako zničili Portugalsko, inak budú vykázané zo všetkých našich vojenských základní na španielskom území. Franco navyše povedal, že ak Spojené štáty nezastavia vnútornú podvratnú činnosť, ktorá z Ameriky robí nespoľahlivého spojenca, čoskoro ju bude musieť prinútiť opustiť základne aj tak.

Nelson Rockefeller a jeho bratia teda nepochybne cítia, že vo viacerých oblastiach naozaj začínajú strácať kontrolu. Ani portugalský štátny prevrat, na ktorom CIA a ďalší pracovali desať rokov, zatiaľ nepriniesol všetky plánované výsledky, pretože cenné africké kolónie sa zrejme vymkli ich kontrole. A základný pilier ich ekonomickej vojny na prevzatie Ameriky — krádež nášho zlata ako súčasť celosvetového monopolu na zlato — čoraz viac hrozí vybuchnúť im do tváre ako škandál nepredstaviteľných rozmerov.

Áno, na poslednú chvíľu sa začína nový nádejný trend odporu proti diktátorským plánom bratov Rockefellerovcov. O to viac však teraz musíme aspoň v jednom ohľade zvýšiť ostražitosť. Neustále existuje nebezpečenstvo, že keď Nelson Rockefeller a jeho bratia uvidia, ako sa okolo nich sťahujú steny, v istom okamihu, citujem, „stlačia tlačidlo paniky“ a pokúsia sa veci urýchliť skôr, než ich

zastaví čoraz prebudenejšia americká verejnosť.

V tejto súvislosti teraz prechádzam k téme č. 2.

Téma 2 — Prísne tajné domáce vojenské prípravy na nepokoje

V posledných dňoch som z určitých dôverných zdrojov dostal veľmi spoľahlivé informácie, že v Spojených štátoch práve prebieha prísne tajná domáca vojenská operácia s krycím názvom „OPERATION GARDEN PLOT“.

Približne pred šiestimi mesiacmi sa do kľúčových amerických miest náhle začali presúvať veľké zásielky takzvaného „vybavenia na potláčanie nepokojov“. Medzi tieto mestá patria okrem iných San Francisco, Chicago, Houston, Dallas, Philadelphia, Detroit a St. Louis. Boston, mesto New York a Washington, D. C., však zatiaľ zahrnuté nie sú.

Tieto zásielky sú údajne prípravou na „nepokoje nezamestnaných“, ktoré sa očakávajú možno už začiatkom jesene. Zrejme však nepôjde o obyčajné nepokoje. Zásielky obsahujú všemožné moderné ťažké vybavenie na ich potláčanie — napríklad brokovnice so skrátenou hlavňou, tvárové štíty, prilby, plynové masky, protičrepinové vesty, obušky a zariadenia na vypúšťanie plynu.

Okrem toho však zahŕňajú aj „vojnový materiál“, ako sú guľomety M-60, guľomety kalibru .50, automatické pušky M-16, džípy, nákladné autá a päť druhov armádnych tankov — M-48, M-110, M-109, PC-113 a PC-577. Je celkom možné, že ste nedávno videli tanky a ďalšie vybavenie prepravované po železnici bez toho, aby ste poznali jeho možný účel.

Ak by nepokoje nezamestnaných naozaj vypukli — či už prirodzene, alebo na podnet platených provokatérov — a ak by sa dali vystupňovať na úroveň vyžadujúcu vyhlásenie „núdzového stavu“ prezidentom, mohlo by ísť o domáci útok na spôsob Pearl Harbor proti americkému ľudu zo strany Rockefellerovej dynastie. Mohlo by sa uplatniť výkonné nariadenie č. 11490 podpísané prezidentom Nixonom v roku 1969, vyhlásiť vojenskú správu a prakticky zo dňa na deň prevziať diktátorské právomoci.

Či je toto zmyslom operácie GARDEN PLOT, úprimne ešte neviem. Nebezpečenstvá sú však dosť reálne na to, aby som chcel, aby ste vy, americký ľud, pochopili, aký môže byť výsledok, ak sa hroziace nepokoje nezamestnaných uskutočnia.

„Ale počkajte,“ možno hovoríte. „Nezamestnanosť predsa v júni klesla, nie? V máji 9,2 percenta, v júni 8,6 percenta a všetci hovoria, že sa začalo oživenie. Len sa pozrite na akciový trh.“

Nie, priatelia, nezamestnanosť sa nezlepšuje — zhoršuje sa. Možno si pamätáte poznámku Úradu pre štatistiku práce, že zdanlivý pokles nezamestnanosti spôsobila, citujem, „štatistická zvláštnosť“. Skutočný príbeh sa vôbec nerozpráva, ale naznačujú ho iné čísla, ktorým ste možno nevenovali veľkú pozornosť. Napríklad počet ľudí bez práce v júni vyskočil o milión. Podľa uverejnených údajov ich bolo v máji 7,6 milióna a v júni 8,6 milióna. Počet ľudí natoľko znechutených, že hľadanie práce vzdali, dosiahol v júni nový rekord 1,2 milióna — opäť len podľa zverejnených údajov.

Pokiaľ ide o akciový trh, ktorého manipulovanie patrí medzi špeciality Lauranca Rockefellera, súčasný rastový trend je úplne umelý. Aj sami Rockefellerovci sa z neho teraz rýchlo sťahujú. Mnohé nimi ovládané spoločnosti teraz nasávajú hotovosť výmenou za akcie, dlhopisy a nezabezpečené dlhové obligácie, ktoré budú prakticky bezcenné, keď nechajú akciový trh zrútiť sa. Svoje plány môžu meniť a aj ich menia vždy, keď sa na ne posvieti. V tejto chvíli však ich harmonogram predpokladá, že Ameriku vo veľmi blízkej budúcnosti ochromí ničivý burzový krach.

Rovnako ako v roku 1929 sa jeho dôsledky prejavia po celom svete. Aj keby sa rozhodli odložiť ho, krach je teraz už len otázkou času. Ak sa rozhodnete zostať na akciovom trhu dlhšie bez mimoriadne dobre informovaného poradenstva, musíte si uvedomiť, že budete hazardovať — nie investovať!

Navyše sa teraz s novou silou rozpaľuje INFLÁCIA, čo bude v nasledujúcich mesiacoch až príliš zrejmé.

Pripravuje sa tiež pôda pre rozsiahle, úmyselné NEDOSTATKY. Nová dohoda o pšenici s Ruskom, ktorá môže predstavovať takmer sto libier pšenice na každého muža, ženu a dieťa v Amerike, je jednou z predzvestí. Skutočným kľúčom je však centralizovaná kontrola všetkých významných predajných a distribučných systémov potravín a ďalších životných potrieb. A tak, priatelia, sú nepokoje nezamestnaných možné bez ohľadu na to, ako nepravdepodobne vám dnes pripadajú. „Amerika, krajina hojnosti“ čoskoro zažije stratu pracovných miest, rast cien a nedostatok — všetko umelé a zámerné — a výsledkom bude HLAD. A hlad, priatelia, je najmocnejším a najničivejším politickým nástrojom zo všetkých!

A teraz téma č. 3.

Téma 3 — Tajný centrálny trezor zlata vo Fort Knox

O chvíľu, priatelia, chcem odhaliť časť príbehu o tom, ako nám ukradli zlato z Fort Knox. Skôr než to urobím, chcem vám pripomenúť, prečo to robím. Ako som vysvetlil vo svojej nahrávke AUDIO BOOK o škandále so zlatom vo Fort Knox, krádež národného zlata bola ekonomickým Pearl Harbor spáchaným na americkom ľude Rockefellerovou dynastiou pri jej snahe úplne ovládnuť Ameriku. Ako povedal Lenin: „Jediný spôsob, ako zničiť kapitalizmus, je znehodnotiť jeho menu“ — teda zmeniť ju na bezcenný papier. A presne to sa stalo s americkým dolárom krádežou našich zásob zlata.

Hoci sa o tom bežný občan nemusí nikdy dozvedieť, zmiznutie zlatých rezerv krajiny sa stáva známym v mocných svetových finančných kruhoch, kde sa formujú národné ekonomiky. Výsledkom je vždy hospodárska katastrofa pre krajinu chudobnú na zlato, v ktorej peniaze prestanú vzbudzovať dôveru.

Teraz máme už iba fiat peniaze — kusy papiera, ktoré plnia úlohu peňazí len preto, že Rockefellerovcami vlastnený Federálny rezervný systém tvrdí, že sú peniazmi. Ďalšie môžu nechať vytlačiť podľa ľubovôle, pretože už nijako nie sú viazané na zlato ani na nič iné so všeobecne prijímanou hodnotou. Počas niekoľkých tisícročí, priatelia, ľudia opakovane skúšali fiat peniaze. Propaganda, ktorú dnes počúvate z ministerstva financií a odinakiaľ a ktorá vás má presvedčiť o opaku, je číry nezmysel. A zakaždým bol výsledkom hospodársky rozvrat a rozpad práve pre ľudí, ktorí to skúsili. Preto stále zdôrazňujem škandál so zlatom vo Fort Knox. Nie je to len najohromujúcejšia krádež v dejinách, hoci je aj tým.

David Rockefeller a jeho bratia očakávajú, že na svojom monopole na zlato zarobia pol bilióna dolárov, keď zlato za menej než dva roky dosiahne dvetisíc dolárov za uncu. Dôležitejšie je, že ak teraz nezískame zlato späť a neobnovíme pevný základ nášho dolára, pôjdeme cestou každého iného národa. Dejiny ukázali, že každý, kto sa spoliehal na fiat peniaze, prehrá, a Rockefellerovci chcú pozbierať zvyšky.

S týmto pozadím vám chcem prečítať prísažné vyhlásenie, ktoré jeden z mojich spolupracovníkov získal od bývalého člena Kongresu Franka Chelfa z Kentucky. Toto vyhlásenie sme rozoslali mnohým vplyvným ľuďom v rámci snahy odhaliť škandál. Nedávno ho čiastočne uverejnili rôzni autori finančných bulletinov, ktoré prenikajú do finančných kruhov po celom svete. Vyhlásenie znie takto:

Citované prísažné vyhlásenie Franka Chelfa

„PRÍSAŽNÉ VYHLÁSENIE

Štát Kentucky, okres Marion.

Ja, Frank Chelf, bytom 216 East Main Street, Lebanon, Kentucky 40033, po riadnom zložení prísahy týmto vypovedám a vyhlasujem:

(1) Bol som členom Kongresu Spojených štátov za 4. kongresový obvod Kentucky počas 22 rokov, do 3. januára 1967.

(2) Vždy som sa domnieval, že zlato podporujúce našu menu je zásadnou súčasťou našej ekonomiky a nemalo byť posielané do zahraničia ani kamkoľvek inam. Dávame peniaze, ktoré nemáme, ľuďom, ktorých nepoznáme, aby sme sa zavdali ľuďom, ktorí nás z hĺbky duše nenávidia.

(3) V auguste 1963 som obvinil vládu Spojených štátov, že vyváža zlato z Fort Knox potichučky ako kostolná myš a že zlato je neustále a tajne v pohybe.

(4) O odvozoch zlata z Fort Knox som sa dozvedel od svojich civilných priateľov v mojom rodnom okrese Hardin.

(5) V januári 1965 som opätovne požiadal o informácie o odvozoch zlata z vládnych skladovacích trezorov vo Fort Knox. Túto žiadosť som poslal prezidentovi Johnsonovi telegramom. Fort Knox leží v mojom 4. kongresovom obvode.

Pri odpovediach na moje predchádzajúce žiadosti o informácie o odvoze zlata boli úradníci ministerstva financií zdvorilí a veľmi priateľskí, ale vždy nezáväzní alebo vyhýbaví. Ako poslanec, ktorý vstúpil do jedenásteho funkčného obdobia v Kongrese, som sa domnieval, že mám právo pýtať sa týchto menovaných úradníkov ministerstva financií, ktorí majú na starosti naše zlato vo Fort Knox, aby som zistil údaje o zlatých zásobách Spojených štátov. Verím, že tlač a všetci americkí občania majú právo poznať fakty o našich zásielkach zlata.

(6) Z Kongresu som odišiel po 22 rokoch nepretržitej služby, ale zaujímal som sa o zlaté zásoby Spojených štátov, pretože väčšina z nich bola uložená v mojom kongresovom obvode.

Vláda odvážala zlato za súmraku nákladnými autami a ja som ich z toho obvinil a dokázal im to, pretože som mal informovaných ľudí, svojich priateľov. Na ministerstve financií mi hovorili, že zlato nevyvážajú, ale mal som priateľov, ktorí mi povedali presnú hodinu a minútu, keď vyjdú po ďalší náklad. Áno, odviezli odtiaľ veľa zlata, ktoré nechcú priznať. Je to hrozné.

(Podpísaný) FRANK CHELF.

Podpísané a prísažne potvrdené predom mnou tohto 7. apríla 1975.“

Nasleduje pečať a podpis notárky Dessie Kesslerovej, notárky pôsobiacej v okrese Marion.

Pokračovanie tretej témy

Nedávne konečné vyprázdnenie Fort Knox, ako vidíte, nebolo izolovanou lúpežou v štýle GOLDFINGERA ani sa vzdialene nepodobalo na iné smiešne filmy o krádeži zlata, ktoré ste možno nedávno videli. Bola to jednoducho záverečná fáza veľmi dlhodobého projektu, završenie takmer pätnástich rokov odvážania zlata z Ameriky. Odliv amerického zlata sa začal v roku 1961 zavedením takzvanej dohody o Londýnskom zlatom poole, ale pôda pre to všetko sa pripravila pred vyše tridsiatimi rokmi počas druhej svetovej vojny.

To, čo vám teraz poviem, odhaľuje zo škandálu so zlatom vo Fort Knox viac, než bolo kedy odhalené. Každú časť podopierajú pevné dôkazy a informácie zo spoľahlivých dôverných zdrojov. Som pripravený predložiť všetky svoje dôkazy vrátane kompetentných svedkov, ktorí budú vypovedať pod prisahou.

Pred vyše rokom som verejne vyzval vládu, aby moje obvinenia preverila na súde, a ponúkol som sa ísť do väzenia ako burič, ak ich nedokážem podložiť. Ich jedinou verejnou reakciou bolo zinscenovanie takzvanej „prehliadky zlata vo Fort Knox“ 23. septembra 1974 — a aj to bol úplný podvod, ako o chvíľu počujete. Nastal čas zverejniť tieto veci, pretože sme už vyčerpali dostupné administratívne prostriedky nápravy. Ak nie ste právnik, možno si neuvedomujete, že nemôžete jednoducho prísť na súd a svojvoľne niekoho žalovať, najmä ak ide o vládu Spojených štátov. Musíte preukázať, že máte aspoň platný základ na podanie žaloby, inak súd prípad neprijme. Účelom je zabrániť zneužívaniu súdov bezdôvodnými žalobami, žalobami na obťažovanie a podobne.

V prípade federálnej vlády nemožno podať žalobu, kým nevyčerpáte administratívne prostriedky nápravy. To je všeobecné pravidlo — teda kým príslušným orgánom federálnej vlády nedáte príležitosť napraviť svoje sťažnosti. To sme teraz urobili. Obrátili sme sa na Kongres, ministerstvo financií, ministerstvo spravodlivosti, Všeobecný účtovný úrad — GAO — a aj na jeho najvyššieho predstaviteľa, generálneho kontrolóra Spojených štátov. Viedli sme korešpondenciu a stretnutia, podávali petície, vyvíjali tlak a žiadali odpovede — a dostávali sme mlčanie, vyhýbavé reakcie a polopravdy. Poskytli sme informácie a nevyužili ich. Vyše roka sme preskúmavali každú dostupnú cestu a, priatelia, škandál so zlatom vo Fort Knox sa nijako neobjasnil — práve naopak.

Uvediem jediný príklad. Pred istým časom sme s veľkými ťažkosťami získali od Mincovne Spojených štátov oficiálny dokument nazvaný „ZÁSIELKY ZLATA Z DEPOZITÁRA DRAHÝCH KOVOV SPOJENÝCH ŠTÁTOV, FORT KNOX, KENTUCKY, od 1. januára 1961 do 30. júna 1974“.

Na základe vlastných prísne dôverných informácií a fotografií sme nedávno mohli položiť Mincovni Spojených štátov nasledujúcu otázku za okolností, keď bola pod veľkým tlakom odpovedať. Naša otázka znela, citujem:

„Čo bolo prepravené v štyroch nákladoch návesových súprav 20. januára 1965 z Fort Knox do železničného areálu na druhej strane rieky v Jeffersonville v Indiane?“

Táto zásielka, priatelia, nie je v oficiálnom zozname, ktorý som pred chvíľou pomenoval. Tu je však ohromujúca odpoveď z listu pani Mary Brooksovej, riaditeľky Mincovne Spojených štátov, z 19. júna 1975, citujem:

„Dňa 20. januára 1965 bolo z depozitára drahých kovov Fort Knox odoslaných 1 762 381,353 unce rýdzeho zlata po železnici z Jeffersonville v Indiane do Puncového úradu Spojených štátov v New Yorku v štáte New York.“

Nijako nevysvetľujú, prečo táto takmer dvojmiliónová zásielka uncí v oficiálnom zozname chýba. Tento prudký rozpor medzi ich vlastnými vyjadreniami je však len typický pre celé fiasko Fort Knox.

Pred rokom predseda Federálneho rezervného systému v súkromnom vlastníctve Dr. Arthur Burns v liste členovi Kongresu Johnovi Rarickovi priznal, že aktíva Federálneho rezervného systému nezahŕňajú zlato. Súčasne však jeho oficiálne vyjadrenia uvádzali zlato ako hlavné aktívum a uvádzajú ho tak aj dnes. Tento rozpor sa nikdy neobjasnil a Kongres sa k celej veci stavia ľahostajne. Jediným konkrétnym výsledkom zatiaľ je, že kongresmana Raricka, veľmi obľúbeného medzi voličmi, minulý november zmietlo z funkcie more Rockefellerových volebných peňazí, ktoré smerovali všetkým jeho oponentom! Náhodou sú vyššie spomínanými súkromnými vlastníckmi Federálneho rezervného systému Rockefellerove záujmové kruhy a tie reagujú veľmi prudko vždy, keď sa niekto odváži skúmať tento

základný kameň ich ekonomického impéria.

Áno, nastal čas ísť na súd. A hoci si svoje skutočné dôkazy musím ešte ponechať pre súd, nastal čas oboznámiť vás — americký ľud, porotu — s tým, čo presne sa urobilo a ako.

Základy škandálu so zlatom vo Fort Knox sa položili počas druhej svetovej vojny rozsiahlymi, prísne utajovanými úpravami depozitára zlata. Budova depozitára bola pôvodne navrhnutá okolo obrovského trezora s dvoma podlažiami, prízemím a suterénom. Do budovy sa vstupovalo predným vchodom, ktorý ste pravdepodobne často videli na fotografiách. Človek prešiel vestibulom a ocitol sa na chodbe vedúcej doľava a doprava. Táto chodba obchádzala budovu po všetkých štyroch stranách obrovského trezora. Aby ste sa dostali k jeho dverám, vošli ste predným vchodom, vydali sa doprava, potom pokračovali za roh pozdĺž pravej strany budovy. Časťou tejto chodby ste sa dostali k trezorovým dverám na ľavej, teda vnútornej strane. Po prechode nimi ste sa ocitli v ďalšej chodbe vnútri trezora. Do nej ústila séria skladovacích komôr približne veľkých ako väzenské cely — nazývam ich vtáčie kliecky — ale s pevnými kovovými dverami a samostatnými zámkami. Tieto cely či komory boli usporiadané ako akýsi blok ciel, okolo ktorého viedla trezorová chodba. Mohli ste teda kráčať touto chodbou v trezore, obísť centrálny blok s dverami komôr na všetkých štyroch stranách a napokon sa vrátiť tam, odkiaľ ste vyšli. Na prvom podlaží trezora bolo dvadsať takýchto komôr podobných väzenským celám. Schodmi sa dalo zostúpiť do suterénneho podlažia, kde bolo rovnaké usporiadanie: štvorcový blok dvadsiatich komôr ústiacich do chodby, ktorá ho celý obchádzala.

To, čo som sa doteraz snažil opísať, bol hlavný či vonkajší trezor. Zlato sa však neskladovalo v ňom. Tieto malé komory, spolu štyridsať, slúžili na ukladanie najrôznejších iných vecí — tajných dokumentov, drahých kovov okrem zlata a rozličných ďalších predmetov.

Zlato teda nebolo v týchto komorách. Namiesto toho existoval akýsi trezor v trezore nazývaný „Central Core Vault“ — centrálny trezor — vyhradený výlučne na zlato. Do centrálného trezora, ktorý bol umiestnený uprostred a pod zemou, sa dalo vstúpiť len z určitého miesta na suterénnom podlaží vnútri opísanej konštrukcie vonkajšieho trezora. Presúvanie zlata do centrálného trezora a z neho bolo preto pomerne pomalé a zdĺhavé.

V rokoch 1942 až 1943 však konštrukcia trezorov vo Fort Knox prešla rozsiahlymi úpravami pod vedením strojného inžiniera Stanleyho Tatoma, ktorý vtedy slúžil ako armádny major. V zadnej časti depozitára, kde sú dvojité obrovské dvere, ku ktorým môžu nákladné autá cúvať na nakladanie a vykladanie, vybudovali systém rýchleho vyberania zlata.

Najprv odstránili šesť komôr „vtáčích klieck“ pozdĺž zadnej strany vonkajšieho trezora na každom podlaží. Chodby, ktoré predtým obchádzali celý blok komôr na každom podlaží, potom zamurovali na miestach odstráneného zadného radu komôr. Chodby tak už netvorili úplný okruh, ale tvar písmena U, ktorého základňa smerovala k prednej strane budovy. Odrezaním zadnej časti vonkajšieho trezora týmto spôsobom vytvorili priestor pre systém rýchleho vyberania. V strede tohto priestoru, pri dverách pre nákladné autá, nainštalovali výkonný skrutkový výťah, ktorý viedol z prízemí nadol na úroveň centrálného trezora a umožňoval doň vstup. Na vrchu výťahu, teda na úrovni prízemí v zadnej časti depozitára, osadili masívne trezorové dvere. V podstate nejde o nič iné než o veľmi zložité výťahové dvere: keď ich otvoríte, môžete vstúpiť iba do výťahu, ktorý vás odvezie do centrálného trezora, kde sa má skladovať všetko zlato.

Napokon odstránili pôvodný prístup do centrálného trezora z miesta v dvojpodlažnom hlavnom trezore s komorami. Vnútorne steny a výzdobu budovy potom obnovili do podoby približne zodpovedajúcej pôvodnému vzhľadu.

Vďaka tajným úpravám však už teraz nejde o trezor v trezore. Namiesto toho sú dva samostatné a nezávislé trezory. Jeden obsahuje všetky komory podobné väzenským celám a ukázali ho návštevníkom minulý september. Druhý, do ktorého sa z trezora ukázaného návštevníkom nedá dostať, je trezor zlata — centrálny trezor — dostupný len výťahom v zadnej časti budovy.

Komory v trezore ukázanom návštevníkom nikdy neboli určené na skladovanie zlata. A, priatelia, to, čo návštevníci minulý september videli, neboli zlaté tehly — ani zlato nízkej kvality! Teraz sa mi dostatočne potvrdilo, že videli materiál známy ako „zlato na ukážku“ — olovené tehly potiahnuté vrstvou zlata práve takou hrubou, aby vydržala manipuláciu. To pomáha vysvetliť aj vysoký obsah prímies zodpovedný za zvláštnu červenkastú farbu, ktorú si mnohí návštevníci všimli. Čisté zlato je mimoriadne mäkké a tenká vrstva na olove by sa mohla príliš ľahko poškodiť a odhaliť olovo pod ňou. Preto použili zlato s vysokým podielom prímies — teda nečisté zlato — aby odolalo manipulácii. Videli teda naozaj „nekvalitné zlato“, ale ani to nebolo zlatom v celom svojom objeme!

Návštevníci Fort Knox minulý september, samozrejme, nemali ako vedieť, že existujú dva trezory, a nikto im to nepovedal. Viedli ich k presvedčeniu, že trezor s komorami, do ktorého vstúpili, je jediným trezorom. Ministerstvo financií zabezpečilo, aby medzi pozvanými neboli odborníci na zlato, nieto ešte na záhadné legendárne miesto známe ako Fort Knox.

Najbližšie k náhodnému objaveniu pravdy sa návštevníci dostali, keď sa novinár opýtal pani Mary Brooksovej, riaditeľky mincovne, prečo sú komory očíslované tak zvláštne — od 1 do 14 na jednom podlaží a od 21 do 34 na druhom. Pani Brooksová ochotne odpovedala, že nevie. Nuž, Mary, ak ste na to ešte neprišli, poviem vám to. Chýbajúce čísla — 15 až 20 a 35 až 40 — patria celám odstráneným počas tajných úprav v rokoch 1942 až 1943.

Po vojnových úpravách Fort Knox nechali uplynúť vyše desať rokov, kým v roku 1954 podnikli ďalší významný krok. Vtedy vykonali prísne tajnú úplnú inventarizáciu zlata vo Fort Knox. Nebolo to to isté ako pomerne zbežný takzvaný audit zlata z roku 1953. Projekt z roku 1954 zahŕňal úplné spočítanie, váženie a odber vzoriek na skúšku rýdzosti všetkého tamojšieho zlata — približne trištvrte milióna tehál po štyristo unciach, vtedy s celkovou hodnotou dvanásť miliárd dolárov, pri starej cene 35 dolárov za uncu. To je dvakrát toľko, koľko ministerstvo financií dnes vôbec tvrdí, že má, a aj tieto tvrdenia sú úplné lži. Okrem váženia, počítania a porovnávania so záznamami inventarizácia z roku 1954 zahŕňala odobratie jadrovej vzorky zlata z každej stej tehly na skúšku rýdzosti. Vzorky posielali do puncových úradov po celej krajine, aby minimalizovali možnosť spolčenia na falšovanie výsledkov. Táto zdanlivo obrovská úloha zostala úplne utajená a dokončili ju len za deväť týždňov. Všetko zlato bolo vtedy, samozrejme, v centrálnom trezore — nič nebolo v komorách „vtáčích klieťok“.

Rozdiel oproti takzvanému auditu zlata vo Fort Knox vykonanému GAO minulú jeseň sa sotva dá dostatočne zdôrazniť. Údajné zásoby zlata v roku 1974 boli len polovičné a môžu tvrdiť, že preskúmali asi dvadsať percent z nich. Vzorky na skúšku rýdzosti odobrali iba približne z každej tisícej tehly. Neboli to jadrové vzorky, len malé úlomky, ktoré sa dali odobrať napríklad z rohu bez toho, aby sa preniklo do olova pod povrchom. Všetkých 99 vzoriek poslali na jediné miesto, do Puncového úradu v New Yorku, a iba o 54 sa vôbec uviedlo, že sa vrátili — s bližšie neurčenými výsledkami.

Napokon výsledky údajného auditu GAO z roku 1974 — ktorý mimochodom vykonalo trinásť zamestnancov ministerstva financií a len dvaja zástupcovia GAO — nikdy nezverejnili. Najbližšie k tomu má smiešny krátky dokument vytlačený vo februári 1975, ktorý nepredkladá nijaké skutkové zistenia o zlato a nesmelo hovorí iba: „Veríme“, že zlato tam je!

Vráťme sa však k inventarizácii zlata z roku 1954. Vynára sa otázka:

„Prečo bola tajná? Ved' zákon vyžaduje každoročnú fyzickú inventarizáciu národných zlatých rezerv.“

Tento zákon sa všeobecne obchádzal a ignoroval. Človek by však čakal, že keď raz v roku 1954 jeho požiadavky splnili, zverejnia to. Dôvod utajenia úplnej inventarizácie z roku 1954, priatelia, spočíva v tom, že jej účel nebol ten, ktorý určuje zákon. Rockefellerove záujmové kruhy si jednoducho robili prehľad amerických zlatých rezerv, ktoré chceli o niekoľko rokov začať tajne odvádzať.

Približne v roku 1960, keď už ľudia pracujúci na tajnej inventarizácii z roku 1954 bezpečne odišli z Fort Knox, podnikli ďalší krok. Zaviedli evidenčný systém, ktorý mal údajne sledovať zlato pomocou osobitných kovových pásikových plomb na dverách komôr v hlavnom trezore — teda vôbec nie tam, kde sa zlato malo skladovať.

Tieto plomby sa na komorách používali už od roku 1937, keď vo Fort Knox prvýkrát uložili zlato. V týchto komorách však zlato nikdy nebolo, iba iné veci, ako som už spomenul. Napriek tomu šikovne presunuli pozornosť na starý vonkajší trezor s komorami, akoby sa zlato nachádzalo tam. Na dvere komôr s údajne uloženým zlatom umiestnili plomby. Neskôr ich kontrolovali takzvané „výbory pre ročné vyúčtovanie“ namiesto skutočného otvárania zamknutých komôr a kontroly obsahu. Samozrejme, podľa toho, čo ktorýkoľvek takýto výbor skutočne vedel, mohli byť komory prázdne, pretože cez pevné dvere každej komory nebolo možné nazrieť dovnútra. Pracovníci Mincovne Spojených štátov nedávno do záznamu uviedli, že priezor, cez ktorý návštevníci v roku 1974 nahliadali do neotvorenej cely, vyvŕtali osobitne na túto príležitosť. Tak boli konečne pripravení na vyrabovanie amerického zlata. Evidenčný systém Mincovne Spojených štátov už odrážal iba stav komôr v tom, čo zostalo z pôvodného vonkajšieho trezora!

Zlato však medzitým v skutočnosti zostávalo uložené v úplne nezávislom centrálnom trezore, dostupnom len výťahom vzadu. A v roku 1961 sa začalo rabovanie pod rúskom dohody o Londýnskom zlatom poole, uzavretej v tom roku.

Zlato začalo tiecť z Fort Knox a ďalších depozitárov ako voda, čo vyvolávalo obavy kongresmana Franka Chelfa a ďalších. Všetky pokusy zastaviť tento prúd však Rockefellerovi agenti v našej vláde hrubo odmietali. Do roku 1968 sa tento odliv zlata použil ako zámienka na vytvorenie dvojúrovňového trhu so zlatom namiesto Londýnskeho zlatého poolu. Ďalšie podrobnosti nedávnych udalostí okolo zlata som už uviedol vo svojich nahrávkach AUDIO BOOK o „NADCHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ DEPRESII“ a „ŠKANDÁLE SO ZLATOM VO FORT KNOX“.

A tak sme tu — naša ekonomika smrteľne zranená škandálom väčším než Teapot Dome a Watergate dohromady a naša vláda ho drží pod pokrievkou všetkou mocou, ktorou disponuje!

Naše veľké ministerstvo spravodlivosti odmieta čo len preskúmať naše dôkazy o tejto najväčšej krádeži v dejinách — o čine vlastizrady a ekonomickej vojny proti americkému ľudu. Zdá sa, že má dôležitejšie veci na práci, napríklad hľadať spôsoby odzbrojenia ľudí v rozpore s ÚSTAVOU, ktorú má brániť. Ministerstvo financií naďalej podvádza, zavádza a klame o svojich trestných aktivitách. Všeobecný účtovný úrad spravidla odmieta podať akékoľvek zmysluplné vysvetlenie o našom zlate. A naši volení zástupcovia až na veľmi vzácne výnimky doteraz našli každú možnú výhovorku, aby sa na celú vec dívali inam. Fort Knox sa medzitým úplne vyprázdnil od zlata a americký dolár podľa Leninových slov čoskoro zomrie.

Preto vás, priatelia, naďalej vyzývam, aby bolo počuť váš spoločný hlas a cítiť vašu vôľu. Počas celého tohto zápasu som veril, že šialenstvo, ktoré teraz zvierajú našu vládu, možno ešte vykoreniť a našu slobodu zachrániť. Som však presvedčený aj o tom, že sa to stane len vtedy, ak vy aj ja splníme svoju občiansku úlohu. Ako hovorí nástrojár a filozof Tom Wilson:

„My, ľud, musíme spoločne zatriasť svojimi volenými zástupcami ako neposlušnými deťmi a prinútiť ich znovu zastupovať nás, namiesto mocných osobitných záujmov ovládaných Rockefellerovcami.“

Do budúceho mesiaca, priatelia, sa s vami lúči Dr. Beter. Nech Boh požehná každého jedného z vás. Ďakujem.

[Späť na obsah](#)

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.